۱- مسیریابی فرآیندی برای انتخاب بهترین مسیر انتقال داده در یک شبکه یا از شبکهای به شبکه دیگر در شبکههای شبکههای داخلی و خارجی گفته میشود و نقش مؤثری در ارسال دادهها در یک شبکه دارد. در شبکههای کامپیوتری برای انتقال دادهها از شبکهای به شبکه دیگر به وسیلهای به نام روتر نیاز دارید. روتر با استفاده از شیوه مسیردهی دستی (استاتیک) و یا با کمک پروتکلها و الگوریتمهای خاص مسیریابی، مسیرهای درست انتقال داده را یاد می گیرد.

۲- یکی از تفاوتهای مهم بین پروتکلهای EIGRP و OSPF و OSPF این است که EIGRP یک پروتکل روتینگ خودکار و وابسته به وزن است، در حالی که OSPF یک پروتکل روتینگ با توزیع دستی است. به عبارت دیگر، EIGRP به صورت خودکار بهترین مسیر را انتخاب می کند و وزنها را بر اساس فرمولهای خاص محاسبه می کند، در حالی که OSPF نیازمند تعیین دستی مسیرها و تنظیمات است.

در ضمن، EIGRP از توپولوژی شبکهای به نام (OSPF (Shortest Path First) برای مدیریت لوپها و جلوگیری از آنها استفاده می کند، در حالی که OSPF از الگوریتم (SPF (Shortest Path First) برای محاسبه بهترین مسیر استفاده می کند. پروتکل مسیریابی EIGRP از نوع hybrid یا ترکیبی است. EIGRP هم مانند OSPF هم مانند کی پروتکل که همچ محدودیتی در یک پروتکل و OSPF بوده پس از vlsm به خوبی پشتیبانی می کند. بر عکس OSPF که همچ محدودیتی در می اداریم، در EIGRP نهایتا تا ۲۵۵ روتر یا hope count می توانیم داشته باشیم اما بصورت پیشفرض مقدار ۱۰۰ تنظیم شده است. بنابراین، از جمله تفاوتهای اصلی بین EIGRP و OSPF می توان به نحوه عملکرد، روش محاسبه مسیر، و ابزارهای استفاده شده برای جلوگیری از لوپ اشاره کرد.

۳ − یکی از پروتکلهای مسیریابی قدیمی و ساده است. هر روتر جدول مسیریابی خود را با لیستی از شبکه های متصل به خود (Connected Networks) راه اندازی می کند. به صورت دورهای ، هر روتر کل محتویات جدول مسیریابی خود را در تمام اینترفیس های فعال شده با RIP تبلیغ می کند. هر زمان که یک روتر RIP چنین تبلیغاتی را دریافت می کند، تمام مسیرهای مناسب را در جدول مسیریابی خود قرار می دهد و شروع به استفاده از آن برای ارسال بستهها می کند. این فرایند تضمین می کند که هر شبکه متصل به هر روتر در نهایت برای همه روترها شناخته می شود. اگر یک روتر به تبلیغات یک مسیر ادامه ندهد، در نهایت آن مسیر را به پایان می رساند و ارسال بستهها را بر روی آن متوقف می کند. به عبارت دیگر، RIP یک پروتکل " soft state" است. هر مسیر دارای ویژگیای به نام metric است که "فاصله" تا مقصد مسیر را نشان می دهد. هر بار که یک روتر تبلیغ مسیر دریافت می کند، مسیری را افزایش می دهد. وقتی تصمیم می گیرید کدام یک از دو نسخه مسیری را در جدول مسیریابی برنامه ریزی کنید، مسیرهای کوتاهتر را به مسیرهای طولانی ترجیح می دهد. حداکثر metric مسیریابی برنامه ریزی کنید، مسیرهای کوتاهتر را به مسیرهای طولانی ترجیح می دهد. حداکثر metric مسیریابی برنامه ریزی کنید، مسیرهای کوتاهتر را به مسیرهای طولانی ترجیح می دهد. حداکثر metric مسیریابی برنامه ریزی کنید، مسیرهای کوتاهتر را به مسیرهای طولانی ترجیح می دهد. حداکثر metric مسیریابی برنامه ریزی کنید، مسیرهای کوتاهتر را به مسیرهای طولانی ترجیح می دهد. حداکثر metric می در می می شود.

توسط RIP ۱۸۱۳ به این معنی که مسیری غیرقابل دسترسی است. این بدان معناست که پروتکل نمی تواند در شبکه هایی که ممکن است بیش از ۱۵ هاپ به مقصد معین وجود داشته باشد، مقیاس بندی شود.پروتکل مسیریابی RIP همچنین شامل برخی از بهینه سازی های این الگوریتم اساسی برای بهبود ثبات پایگاه داده مسیریابی و حذف حلقه های مسیریابی است. هنگامی که یک روتر تغییر در جدول مسیریابی خود را تشخیص می دهد، یک به روز رسانی فوری " triggered" ارسال می کند. این امر باعث تثبیت جدول مسیریابی و حذف حلقه های مسیریابی میشود.وقتی مشخص شد که مسیری غیرقابل دسترسی است، روترهای RIP آن را فوراً حذف نمی کنند. در عوض، آنها به تبلیغ مسیر با معیار ۱۶ (غیرقابل دسترسی) می پردازند. این امر به شما این اطمینان را می دهد که همسایگان به سرعت مجبور می شوند از مسیرهای غیرقابل دسترسی مطلع شوند، نه اینکه منتظر یک مهلت soft state باشید.

۴- در پروتکل EIGRP روترها بر اساس معیارهای زیر همسایه خود را انتخاب می کنند:

EIGRP: Metric از یک معیار به نام "metric" برای انتخاب بهترین مسیر استفاده می کند. این metric شامل عواملی مانند پهنای باند، تاخیر، جیتر و از دست رفتن بسته ها است. روترها همسایه خود را بر اساس بهترین metric برای رسیدن به هدف انتخاب می کنند.

نزدیکی فیزیکی: روترها همسایه خود را بر اساس نزدیکی فیزیکی به یکدیگر نیز انتخاب می کنند. به عبارت دیگر، روترهایی که در یک شبکه لایه ۲ (مثلاً یک شبکه (LAN) با یکدیگر قرار دارند، احتمالاً به عنوان همسایه انتخاب می شوند. آدرس IP روتر و همسایه هایش باید در یک Subnet باشند. این به معنای یکسان بودن Subnet باشند. این به معنای یکسان بودن No. و Mask نیست.

پارامترهای تنظیمات: روترها همسایه خود را بر اساس تنظیمات خاص مانند authentication (احراز هویت)، bandwidth (پهنای باند) و delay (تاخیر) نیز انتخاب میکنند. این تنظیمات ممکن است توسط مدیر شبکه تعیین شده باشند. یکسان بودن رمز در صورت پیکربندی احراز هویت در EIGRP.